

Rejsebrev fra udvekslingsophold i Australien, Sydney, Concord Hospital.

Fra : Natasja Blicher Hansen

Email: Galehus@msn.com.

Sygeplejeskolen i Slagelse, CVU Vestsjælland.

Hold: feb04f.

Værts-institution: University of Tasmania.

Hospital: Concord Hospital.

Speciale: Brandsår og Intensiv.

Periode: 27 sep til 30 nov 2006.

Hvorfor udvikling?

Mit uddannelsesvalg som sygeplejerske er blandt andet baseret på muligheden for at kunne arbejde i udlandet. Jeg syntes at internationalisering og globalisering er interessant og en udvikling jeg gerne vil tage del i.

Min opfattelse af sygeplejen var, at vi verden over vil det samme, bare med forskellige forudsætninger.

At valget faldt på Australien var tilfældigt, men en livslang drøm om at opleve landet og samtidig kunne arbejde med de "indfødte" og bruge og udvikle min faglighed og mine engelske sprogkundskaber, gjorde at jeg følte mig mere end heldig da jeg blev udtaget til projektet.

Hvorfor det specifikke sted?

Den største fordel var de muligheder der lå i valg af afdelinger. Jeg har en interesse i sårpleje og intensiv pleje – og i Vestsjællands amt er der ikke nogle muligheder for at komme på en brandsårsafdeling, så da jeg fik min kliniske praktik på Burns, ved jeg ikke hvad jeg glædede mig mest til, Australien eller brandsårs afdelingen.

Forberedelse.

Forberedelserne til rejsen bar præg af, at tiden var knap. Sådan som jeg husker det, havde vi syv uger til at få visa, efter modtagelse af godkendelse fra Australien, hvilket skulle have været nok. Men den Australske Ambassade i Berlin var meget usamarbejdsvillige og havde tendenser til at miste ansøgninger og pas, samtidig var der ikke de samme krav til os ansøgere om fx. Vacciner, helbredsundersøgelse og røntgen.

Man skal være opmærksom på at få bestilt tid hos de læger som Ambassaden accepterer i god tid - jeg måtte fx tage til Århus for at få taget et røntgenbillede! Det har for mig personligt betydet, at jeg måtte ændre min billet to gange med et økonomisk tab på 2300 kr. Jeg modtog mit visum dagen før jeg tog af sted og måtte få

det fremsendt med kurerservice, en meget stressende periode, både for mig og min familie.

Fagligt udbytte.

Vi har under opholdet skulle udfylde et port folio, med konkrete sygeplejehandlinger. Det er et godt arbejdsredskab, meget praktisk orienteret og en kilde til frustration, da det ligger langt fra den måde vi arbejder på herhjemme. MEN det hjalp mig til at udvikle mit skriftlige sprog og holde afdelingen fast i mine læringsmål.

Det kom som en overraskelse for mig, at afdelingen ikke havde krav til mig – og jeg måtte derfor selv definere mine mål og de opgaver jeg kunne, skulle og ville påtage mig. På den anden side var det en overraskelse for afdelingen, at jeg skulle være der så længe og at jeg havde så mange krav. Men mere om det under sygeplejekultur.

Det er svært at sætte ord på "udbyttet". Jeg har rensset brandsår, jeg har lært at forbinde sår. Jeg har brugt min kommunikation. Jeg har passet terminale patienter, jeg har givet i.v. jeg har monitoreret patienter.

Men mit største udbytte, er en større faglig selvstændighed.

Kontakten til vejledere.

Jeg havde en hård start, afdelingssygeplejersken var på fem ugers ferie, antallet af patienter var lavt og min kliniske vejleder var på ferie.

Men da de kom tilbage, gjorde de alt hvad de kunne for at hjælpe med fx port folio og svare på sygeplejefaglige spørgsmål.

Det hører med, at de kliniske vejledere ikke er tilknyttet afdelingen, men er specialesygeplejersker med overbygning som vejledere.

Så jeg sørgede selv for at holde mig beskæftiget, fik kontakt til sår - ambulatoriet og var der, når der var stille på afdelingen. Seks uger inde i forløbet sørgede jeg for at blive flyttet til Intensiv. Dette må ikke skræmme dig, det var frustrerende, men samtidig meget udviklende, selv at tage ansvar for egen læring og alle tog det pænt.

Patientkontakt / sygeplejekultur.

Kontakten til patienter hører egentligt også under sygeplejekultur – set med danske øjne er kontakten til patienter og ikke mindst pårørende meget ringe. Set med Australiske øjne, passer de deres arbejde og gør hvad de kan for at få patienterne raske og det er det vigtigste. Der er en naturvidenskabelig tilgang, hvilket også kan ses på antallet af mandlige sygeplejersker.

Jeg vil beskrive to eksempler fra praksis:

Ung mand indlagt med 3 grads forbrænding på arme, overkrop og ansigt som følge af at kaste benzin på et bål i alkoholpåvirket tilstand. Han omtales som senge nummer, og han omtales ved rapport meget negativt og som mulig misbruger.

Han er samme dag overflyttet fra intensiv og jeg er sammen med en assistent og en sygeplejerske, med til at rengøre hans sår for første gang.

At rengøre brandsår er en barsk omgang og patienten får morfin mod smerter.

Under hele behandlingen tales der ikke til patienten, men om patienten ex: hvad siger du, ser det ikke ud til at højre øre er helt dødt? Jo det falder nok af, af sig selv.

Patienten havde endnu ikke set sig selv og ønskede det heller ikke.

Jeg udførte almindelig hygiejne på patienten og blev kaldt Florence Nightingale, fordi jeg valgte at dække patientens øjne, da jeg skyllede sæbe ud af hans hår.

Jeg fulgte patienten tilbage til hans enestue, hvor sengen ikke var redt, hvilket jeg straks gik i gang med – blot for at blive iredtesat. Den skulle ikke redes, det gjorde eftermiddagsholdet og patienterne skulle ikke ligge i sengen, men sidde i en stol, på trods af at han var fuldstændig udmattet.

Andet eksempel er fra intensiv, hvor jeg over en uge har deltaget i plejen af fire forskellige patienter. Mit ønske denne dag var at komme tilbage til samme patient, for at få noget kontinuitet i plejen. Dette fik mig til at spørge sygeplejersken om hun ikke fandt det frustrerende, at der ikke er kontinuitet i sygeplejen - nej hun ville nødig have den

samme patient hver dag og det var faktisk et krav i deres sygepleje, at de ikke fik den samme patient for ikke at brænde ud.

Men det betyder for patienter og pårørende, at de har en ny sygeplejerske hver dag med meget forskellig tilgang til sygeplejen. Dette betyder - for mig at se, at mange vigtige oplysninger om patienten går tabt og at de pårørende skal gentage sig selv mange gange. Ydermere er de informationer som de pårørende får også meget overfladiske, da ingen har et indgående kendskab til patienten.

Da jeg havde været i systemet i en periode accepterede jeg, at det var sådan de arbejdede og at patienterne ikke forventede andet.

Men jeg fortsatte med at arbejde med empati og kontinuitet, som jeg ville have gjort herhjemme og som ville være forventet herhjemme. Jeg fulgte blandt andet op, på de patienter som gik fra afdelingen til ambulatoriet og fik god respons fra patienterne. Nogle blev dog nærmest forskrækket når jeg dukkede op og spurgte hvordan de havde det - en sjov oplevelse.

Kulturen i sundhedsvæsnet og i sygeplejen.

Jeg oplevede sundhedsvæsnet og sygeplejen som meget lig vores eget system: Læge, afdelingssygeplejerske, sygeplejersker og assistenter osv. osv. dog meget hierarkisk. Det virker som om at ingen tager ansvar, hvis de ikke er blevet bedt om det og vi danske studerende blev rost meget for vores initiativ og vores faglighed.

Som tidligere nævnt var afdelingen meget overrasket over, at jeg skulle være der så længe. Det bunder i, at deres uddannelse er opbygget anderledes – normalt når de har studerende, er det ikke afdelingens ansvar. De studerende arbejder med en vejleder fra deres universitet og det er også dem der vurderer dem. De har mange kliniske opgaver på universitetet, hvor de har hele fiktive afdelinger som de "arbejder" i.

Efter endt uddannelse kan de vælge, at arbejde som assistenter eller tage et år i rotation, hvor de er tre måneder i hvert speciale, for derefter at blive autoriserede sygeplejersker. Først derefter bliver du "rigtigt" ansat og taget seriøst.

Kollegaer.

På grund af overstående, at afdelingen ikke rigtig har ansvar for studerende. Kan det være svært at opbygge en form for "arbejdsvenskaber". Det er min oplevelse at vi alle 12 til tider og nogle mere end andre, har følt os meget alene på afdelingerne. Men efterhånden som de fandt ud af hvad vi var for nogle, blev vi mere inddraget i samtalerne.

Venskaber.

Vi var så heldige at bo sammen med nogle andre studerende fra Tasmanien, uden deres hjælp havde det taget længere tid at finde ud af systemerne.

Der har jeg knyttet nogle venskaber der vil holde langt ind i fremtiden og en enkelt australsk sygeplejerske har jeg også kontakt med.

Så der er selvfølgelig de danske piger, hvor der er knyttet venskaber på kryds og tværs.

Landets kultur.

Australien er et multikulturelt samfund. Jeg blev meget overrasket over antallet af asiater der opholder sig i Sydney. Uden at kunne sætte tal på virker det som 50-50 %.

En rigtig "Australier" er mindst anden generation af europæiske tilflyttere og dem jeg talte med, er meget stolte af deres herkomst. Når nu alle er emigranter eller nedstammer fra emigranter skulle man tro, at alle var velintegreret i samfundet men det er de ikke. De forskellige grupper holder sig for sig selv, hvilket også kan være med til at gøre sygeplejen besværlig.

Men forhåbentligt er du ikke blevet skræmt af mit rejsebrev. Alt andet lige så er Australien et fantastisk land, og de udfordringer jeg har skullet igennem er blevet opvejet af de mennesker og de oplevelser jeg har haft.

Hvis du tager en guidebog over Sydney så har jeg set det hele. Jeg har været i Operahuset, jeg har badet på Bondi beach, jeg har set springende hvaler, jeg har fløjet til Cairns for at snorkle på Great Barrier Reef.

Landet, naturen og Australiernes "laid back" tilgang til livet er legendarisk, mulighederne er uendelige.

Mine erfaringer.

De erfaringer jeg har taget med mig hjem er, større respekt for sygeplejeteorier, større tolerance for tosproget og en større tilfredshed over vores eget sygehusvæsen.

Da jeg var dernede, kunne jeg ikke drømme om at søge tilbage for at arbejde dernede. Men jeg er nu af den overbevisning at det ville jeg gøre.

Det der er hårdt er, at vi er opdraget til at tænke på en bestemt måde her hjemme og den måde kan jeg stå inde for. Samtidig er jeg jo studerende og usikker og lærer stadig. Jeg tror at hvis jeg kom derned som uddannet - med erfaring, ville min tilgang være anderledes.

Hvad syntes jeg du skal vide om udveksling.

Det er benhårdt, du skal være klar til at stå inde for din faglighed.